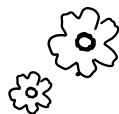

ALEKSANDRA POTER

Moj
gospodin
 Savršeni

Prevela Sandra Čelap

EDITOR

Beograd, 2007.

*Tebi ću reći, kao što sam već često izgovarala ranije:
„Ne žuri, pravi muškarac će doći na kraju.“*

~ Džejn Ostin

*Za moju dragu
prijateljicu Dejnu*

Zahvalnica

Prvo i najvažnije, želela bih da kažem veliko, veliko hvala svima u *Hoderu* za podršku i entuzijazam u vezi ove knjige, a naročito Sari Kinsela, koja je jednostavno najbolja urednica koju jedna devojka može imati. Takođe hvala Izabel Akenhed za naporan rad, i Elis Rajt za njene divne korice. Takođe sam veoma zahvalna svom divnom agentu, Stefani Kebot, zbog njene stalne vere u mene kao pisca i što mi nije rekla da sam luda kada sam joj saopštila ovu ideju!

Kao i uvek, ovo ne bih mogla da uradim bez ljubavi i podrške mame i tate. Šta da kažem? Ponosna sam kao i obično! I veliki zagrljaj mojoj sestri, Keli, za divan Božić u Alamosu (hvala i tebi Stivi!), let do Londona da sastavimo IKEA nameštaj u mom novom stanu (e to je ljubav) i što je ne samo divna sestra već i stvarno fenomenalna prijateljica.

Kada već pričamo o prijateljima, imam sreće što imam tako divne prijatelje. Niko nije bolji od Dejne koja je provela celu prošlu godinu slušajući me kako pričam o gospodinu Darsiju, koja je bila neprestani izvor ljubaznosti i ohrabrenja i – u skladu sa svojim nadimkom – navodila me na pogrešan put, tako da mogu da pronađem onaj pravi! Poseban pozdrav za Ketlin zato što je bila divna cimerka i zajedno sa mnom smišljala ideje tokom vremena koje smo provele zajedno na Elektrik aveniji, Linet za neprestano prijateljstvo i podršku, Beatris za naše vikend-šetnje, i G&T i Džejmiju što su bili uvek tako fini i puni entuzijazma za moje pisanje. Takođe hvala Melisi zato što je zaista posebna prijateljica.

I, konačno, hvala Barniju, mom vernom druženiku tokom dugih sati za kompjuterom. Veliki poljubac, drugar! Do sledeće!

Prvo poglavlje

Opšte je poznata činjenica da sama devojka zdrave pameti mora biti u potrazi za pristojnim muškarcem.

Postoji samo jedan problem...

„...Pa oboje smo popili po piće i podělili picu, ali si ti tražila dva dodatna preлива na tvojoj polovini, što znači da duguješ... Čekaj malo, imam digitron na džepnom kompjuteru...“

Sedeći u malom italijanskom restoranu na Ist Sajdu, buljim preko kariranog stolnjaka i gledam zapanjeno kako moj pratilac izvlači džepni kompjuter i veselo deli račun.

... Gde, zaboga, danas pronaći pristojnog muškarca?

Večeram sa Džonom, arhitektom od trideset i nešto godina, koga sam nakratko upoznala prošle nedelje na rođendanskoj proslavi prijatelja. Delovao je dovoljno fino kada je tražio moj broj telefona – barem dovoljno fino da se sa njim podeli pica u utorak uveče posle posla – ali sada dok ga gledam pogrbljenog nad stolom, kako kucka brojeve, brzo shvatam da sam napravila grešku.

„...dodatnih sedam dolara i sedamdeset pet centi, i to uključuje porez i bakši“, izjavljuje trijumfalno i pokazuje ekran da mi dokaže.

Da sam napravila jako veliku grešku.

Da budem iskrena, krivim gospodina Darsija.

Imala sam samo dvanaest godina kada sam prvi put čitala *Gordost i predrasude* i zaljubila sam se odmah u njega. Zaboravi lepuškastog Džojia iz

New Kids on the Block ili Majkla Hačinsa iz INXS-a obučenog u kožu – čije sam postere kačila na zid – gospodin Darsi je bio moja prva ljubav. Katastrofalno zgodan, misteriozan, pun tinjajuće strasti i potpuno romantičan, on je postavio prepreku za sve moje buduće frajere. Ušuškana ispod pokrivača sa baterijskom lampom, nisam mogla da dočekam da porastem kako bih mogla da nađem muškarca kao što je on.

Ali sada sam porasla. I evo me, još uvek tražim.

Vadim novčanicu od dvadeset dolara iz džepa i dodajem je Džonu.

„Imaš li sedamdeset pet centi?“ pita ispružene ruke.

Mora da se šališ.

Osim što se ne šali.

„Oh... hm... naravno“, mrmljam i počinjem da kopam po novčaniku za sitninu.

Nemojte pogrešno da me shvatite. Nisam Rene Zelveger. Nije mi *potreban* muškarac da bih bila potpuna. Imam karijeru, sama plaćam kiriju, imam električni alat i znam kako da ga koristim. A što se tiče one druge stvari, pa, zato su izmišljene igračke na baterije.

Dajem Džonu sedamdeset pet centi. A zatim gledam u neverici kako nastavlja da broji.

Ipak, to me ne sprečava da pomalo žudim za tom dobrom starom romantikom o kojoj uvek čitam u knjigama. Ili da sanjarim da ću sreći nekog ko će me oboriti s nogu i ubrzati mi puls. Taman, zgodan, *veran* muškarac, sa besprekornim manirima, zastrašujuće dobrim izgledom, oštroumnim komentarima i onim velikim, širokim, muževnim grudima na koje možete da spustite glavu...

Umesto toga, u poslednjih dvanaest meseci sam bila na jednim za drugim katastrofalnim sudarima. Pa sada, OK, znam da svako ima neku priču o lošem sudaru. To je potpuno normalno. Ko još nije izašao sa uvrnutim/nemamo ništa zajedničko/četrdeset i nešto starim zajebom (izbrišite po potrebi, ili u mom slučaju ne brišite ništa od navedenog)? To je deo života kada ste sami. Mora jednom da se desi. Dva puta je maler. *Ali čitav niz?*

Na primer, evo nekoliko slučajeva koji mi sada padaju na pamet:

1. Bart je imao „problema sa intimnošću“. U prevodu, ovo je značilo da nije želeo da me drži za ruku pošto je to bilo „previše intimno“, ali je bilo

savršeno OK da me pozove u svoj stan da gledamo porniće na prvom sastanku.

2. Aron je nosio bele kaubojke. Što je već samo po sebi dovoljno loše. Ali nakon što mi je otkazao u poslednjem trenutku, sa izgovorom da mora da radi duže, u tami bioskopske sale videla sam bele čizme kako sijaju. Odšetala sam tamo i videla Arona u zadnjem redu kako gura jezik niz grlo neke druge devojke.
3. A zatim je bio Danijel, fini bankar Jevrejin koji me je pozvao kod sebe na domaću hranu. Nažalost, „zaboravio je“ da mi kaže da njegova majka kuva. Izvinjavam se, da li sam rekla majka? Mislila sam *smorka*. Nakon pet jela i tri sata slušanja kako je Danijel fantastičan, uspela sam da pobegnem pre nego što je izvadila bebeće slike.
4. I, sada, evo Džona, poznatog kao gospodin Kavaljer...

„Pa, šta misliš da ovo ponovimo?“ pita me dok izlazimo iz restorana.

„Oh...“ otvaram usta da odgovorim ali umesto toga prigušeno zacvilim pošto Džon pušta vrata da me udare. Uspevam da ih zaustavim laktom. Ali on ne primećuje – već je na pločniku i pali cigaretu.

Trljajući bolni lakat, pridružujem mu se napolju. Nakon toplog restorana, hladnoća me odmah preseca. Decembar je i u Njujorku je temperatura poprilično ispod nule.

„Šta radiš u petak?“ nastavlja, podižući obrvu i uvlačeći dim cigarete.

E, prokletstvo, šta sada da kažem?

Podrhtavam. Hajde Emili. Oboje ste odrasli. Biće u redu. Samo budi iskrena i reci mi.

Šta da mu kažeš? Javlja se tihi glas u meni. Da bih radije sebi zabila špenadle u oči nego ponovo izašla sa njim?

„Hm, pa, u stvari...“ kažem stegnutim glasom a zatim zastanem usred rečenice pošto mi dune dim u lice. „Malo sam zauzeta“, prozborim.

Zauzeta da izađem sa kompletnim drkadžijom kao što si ti, javlja se ponovo onaj glas. Samo što ovog puta više.

„Previše žurki, a?“

Verujte mi, *tako* želim da budem iskrena. Zašto da ga otkačim sa izvinjenjem? Zašto da štitim njegova osećanja? Šta je sa osećanjima sledeće jadne

devojke koja ne sumnja i koja će izaći sa njim? Moja je dužnost da mu kažem. Mislim, ne samo da je jeftin i nepristojan, već ima i presađenu kosu.

Tako je. *Presađenu.*

Bacam sada pogled na kosu. Pod uličnom svetiljkom mogu se videti uredni mali redovi tačaka na njegovom sjajnom temenu. Maleni implantati presađene kose u očajničkom pokušaju da se zamaskira njegova kosa koja opada. Uprkos mojim osećanjima, sažaljenje me trgne. O, hajde, ne budi tako zla Emili. On zaslužuje razumevanje i ljubaznost, ne osuđivanje i ruganje.

Gutajući svoju nervozu, silim se da se osmehnem. „Da, bojim se da je tako.“ Klimam glavom, prevrćući očima na onaj „uh, iscrpljena sam od svih tih ludih zabava“ način. Iskreno, trebalo bi da dobijem Oskara a ne da budem menadžer vesele male knjižare u Sohou.

Iskreno, bila sam na jednoj zabavi. Bilo je to u Udruženju protetičara i imala sam prehladu. Provela sam celo večer gutajući aspirine i raspravljajući o svom ugrizu, i bila sam u krevetu pre pola deset. To uzbuđenje me skoro ubilo.

„Ali, bilo mi je drago što sam te upoznala“, dodajem nežno.

„Takođe.“

Džon izgleda vidno opušten i osećam kako me okružuje topao i čedan sjaj. Vidite. Pogledajte kakvu razliku može napraviti nekoliko lepih reči. Sada se osećam stvarno dobro. Sveta Emili. Hm, zvuči prilično snažno.

Ohrabrena uspehom, nastavljam: „A implantati su stvarno sjajni.“

„*Implanti?*“ Džon me gleda tupo.

Sranje. *Da li sam stvarno to rekla?*

„Hm... htela sam da kažem pica. Pica je bila sjajna“, usplahirim se, crveneći kao bulka i pokušavajući da ne gledam njegovu kosu koja sada, naravno, privlači moje oči poput magneta.

Grrr. Skreni pogled, Emili. Skreni pogled.

Nastupa užasna pauza. Oboje pokušavamo da se pretvaramo da je nismo svesni. Ja tako što čačkam zanoktice. On tako što krišom dira kosu i proverava svoj odraz u izlogu restorana kada misli da ja ne gledam. Obuzima me krivica. Sada se osećam kao *stvarno* loša osoba. Možda bi trebalo da se izvini. Možda bi trebalo...

Jednim brzim pokretom, Džon uvlači zadnji dim cigarete, gasi je nogom i kreće u napad.

O, bože. Ovo se ne događa. Nema šanse da se ovo događa.

Događa se.

Na delić sekunde se ukočim. Sve deluje kao usporeno. Gledam ga kako se nadvija iznad mene, zatvorenih očiju, otvorenih usta, sa isturenim jezikom i shvatam da je pogrešno protumačio ljubaznost kao poziv. Srećom (ili bi trebalo da to bude nažalost?), bila sam na dovoljno loših sudara u poslednjih godinu dana da održim reflekse, i u poslednjem trenutku se osvestim i uspevam da izvrdam baš na vreme.

Njegove usne sleću na bočnu stranu mog lica i on spušta aljkav poljubac na moje uvo. Uh. Povlačim se brzo. Pa ipak, dolazi do borbe pošto je njegova ruka obmotana oko mog struka kao stega.

Razdvajamo se i stojimo licem u lice na pločniku.

„Pa, u tom slučaju, mislim da ću uhvatiti taksi“, kaže osorno, gurajući ruke u džepove pantalona sa faltama.

„Da, i ja“, odgovaram nesigurno, brišući rukavom uvo natopljeno pljuvačkom.

Tišina. Oboje stojimo na ivici trotoara pokušavajući da zaustavimo taksi. Konačno, nakon nekoliko bolnih minuta, ugledam poznati prizor žutog taksija sa upaljenim svetlom. Taksi staje i ja ispuštam uzdah olakšanja i pružam ruku ka vratima ali me Džon prestiže. Prijatno sam iznenađena. Konačno! Malo kavaljerstva.

Ohrabrena, smekšam i upućujem mu prvi pravi osmeh te večeri dok on otvara vrata. Možda sam ga pogrešno procenila. Možda on i nije loš na kraju krajeva.

Bez oklevanja, on uskače u taksi i zatvara vrata s treskom.

„Pa, hvala za divno veče“, dovikuje izbacujući glavu kroz prozor. „Srećni praznici!“

„Hej!“ vičem odjednom pronalazeći glas. „Hej, ukrao si mi...“

Ali taksi odlazi niz ulicu uz škripu guma.

Napuštena na bljuzgavom trotoaru gledam kako zadnje svetlo taksija nestaje u saobraćajnoj gužvi i, uprkos tome što sam besna, odjednom osećam kako me nešto steže u stomaku. Neočekivano mi se oči pune suzama i ja ih

treptajem besno zaustavljam. Iskreno, šta mi se dešava? Smešna sam. Čovek je potpuni kreten. Nisam iznervirana. U redu sam, potpuno. I odlučno šmrcajući, guram ruke u džepove i krećem u pravcu podzemne.

„Trebalo je da pozoveš pandure.“

Naredno je jutro i na poslu sam u maloj porodičnoj knjižari *Mekenzi* gde radim kao menadžer. Gledam u Stelu, moju asistentkinju, koja stoji na merdevinama gomilajući knjige.

„Zašto? Što je ukrao prvi taksi?“ Osmehujući se rezignirano, dodajem joj još naslova. „Molim vas, naredniče, tip sa kojim sam izašla je ukrao prvi taksi. Nije džentlmen. Uhapsite ga.“

„Ne, ne zbog toga“, odgovara stavljajući jednu ruku na kuk i praveći užasnut izraz lica. „*Zbog toga što nosi pantalone sa faltama!*“

Stela i ja smo se upoznale kada je došla na intervju i impresionirala me svojim opširnim poznavanjem književnosti. Barem sam ja to očekivala nakon čitanja njenog impresivnog CV-ja. Bilo kako bilo, nakon pet minuta razgovora postalo je očigledno da njena fikcija nije bila ograničena samo na knjige. Stela je upravo diplomirala na koledžu za modu i nije imala pojma o knjigama, mislila je da je vokabular dinosaur, i na kraju je priznala da je jedina stvar koju je pročitala bila njen horoskop.

„Pa, barem je iskrena, a iskrenost je veoma važna“, istakla sam gospodinu Mekenziju, vlasniku, kao opravdanje zašto sam je zaposlila.

Da budem iskrena, bilo je to manje zlo od nekoliko. Sa njenom roze kosom boje žvakaće gume i bizarnom asimetričnom garderobom koja je modnom laiku poput mene izgledala zastrašujuće moderno, Stela je izgledala kao neko sa kim će biti interesantnije raditi od nekih drugih kandidata – kao što je na primer Belinda, koja je kako je sama rekla „Internet zaludenik“ koji provodi svako veče na sofi uređujući svoj blog na veb-stranici *MySpace*, ili Patrik, koji ima skoro četrdeset godina, još uvek živi sa roditeljima i „obožava moderni džez“.

Baš tako. Kao da sam imala izbor.

Nakon tri godine i čitave palete boja za kosu, mi smo najbolje prijateljice, i mada, profesionalno govoreći, ja sam njen šef, uglavnom ne deluje tako. Verovatno zato što kada ja izdajem naređenja, Stela ih ignoriše.

„Ozbiljno, Emili, trebalo je da zvekneš tog Džona“, nastavlja Stela, energično gurajući gomilu knjiga na polici. „Da je meni ukrao taksi, ja bih ga ubila.“

„Ne sumnjam u to.“ Klimam glavom. Ispod te uvrnute odeće i savršenih detalja leži surovost rotvajlera. U stvari, Stela jednom umalo nije ubila bivšeg dečka suzavcem kojim ga je naprskala tokom svađe ko bi trebalo da pobedi u *Survivor-u*** . On je dobio napad astme i morao je da provede noć u urgentnom centru.

„Pa, šta ćeš sada da uradiš?“

„Izbrisaću njegove brojeve.“ Sležem ramenima odlepljujući traku sa nove kutije.

Sa vrha merdevina Stela mi upućuje pogled pun sažaljenja. „Oh, jebiga, Em, to je sranje.“

„Ej, prebolela sam“, kažem joj, dajući sve od sebe da izgledam opušteno. „Ne brini, nisam povređena zbog onog sinoć. Više rezignirana.“

Pokušavam da izgledam hrabro, ali da budem iskrena, ono sinoć me je stvarno dotuklo. Nije Džon taj koji me je povredio – on je bio samo poslednja kap koja je prelila čašu. Ili, drugim rečima, sastanak koji me je slomio. Zbog toga je kraj. Odlučila sam. Nema više razočaranja, uništenih nada i katastrofalnih sastanaka. Završila sam.

„Znaš, imam prijatelja koji ima stvarno zgodnog brata koji je upravo raskinuo sa devojkom...“

„Hvala, ali ne hvala.“ Odlučno odmahujem glavom.

„Ali stvarno je super“, uporna je Stela.

„Ako je toliko super, zašto su raskinuli?“

Dlanom ruke Stela trlja nos koncentrišući se, dok njene drvene narukvice glasno zveckaju. Kako Stela kaže, etno je novi *boho*. „Hm, nisam baš sigurna. Mislim da je možda nešto u vezi sa pićem...“

Upućujem joj skeptičan pogled. „Pokušavaš da me spojiš sa *alkoholičarem*?“ jedva da mogu da ogorčeno izustim.

---

* Reality-show na kanalu CBS – Prim. prev.

„Bivšim“, odgovara zauzimajući odbrambeni stav. „Sad je u programu za odvikavanje.“

„Pa, onda mu svakako nije dozvoljeno da izlazi na sudare“, izjavljujem odlučno. „To je deo programa od dvanaest koraka ili nešto tako.“

Stela izgleda kao da je prigodno kažnjena. Grickajući purpurni lak na noktima, ona nemo čeka na vrhu merdevina dok ja nastavljam da raspakujem izdanja sa mekim koricama, skidajući plastični omot i gomilajući ih na podu.

Još uvek je rano i radnja je prazna. Nekoliko trenutaka radimo zajedno bez priče sve dok tišinu ne prekine zveckanje zvona na vratima. Bacam pogled i vidim kako ulazi mušterija. Žena umotana u krzno. Ona hvata moj pogled i osmehuje se pre nego što krene u deo sa biografijama.

„Zašto muškarci danas nisu kao muškarci u knjigama?“ nastavljam, raspakujući gomilu klasika. „Ozbiljno Stela, dosta mi je moderne ljubavi“, čvrsto izjavljujem. „I muka mi je od modernih muškaraca. Od sada pa nadalje, držim se muškaraca koji su ovde.“ Zastajem iznad primerka knjige *Gordost i predrasude* od Džejn Ostin, prelazeći nežno prstom preko naslovne strane. „Samo zamisli da živiš u svetu gde ti muškarci ne krađu taksi, ne varaju te i nisu navučeni na porniće sa Interneta, već su kavaljeri, posvećeni i časni. I šetaju poljem u kratkim pantalonama i belim košuljama koje im prijanjaju uz grudi... njam...“

Odsutno otvarajući roman, nailazim tačno na scenu punu seksualnog naboja između Elizabet Benet i gospodina Darsija. Bože, obožavam ovaj deo. Naslanjam se na policu sa knjigama i nastavljam da čitam.

„Mislim, zašto *ja* ne mogu da izađem sa gospodinom Darsijem?“ uzdišem čežnjivo. Pritiskajući otvorenu knjigu na grudi, zurim u daljinu.

„O, je l' to onaj sladak tip koji radi u *Mekdonaldsu*?“ javlja se Stela sa merdevina.

Podižem pogled ka njoj. Sigurno je nisam dobro čula.

„Zato što mogu da ti nabavim njegov broj...“

„Stela!“ vičem u neverici. Znala sam da je njeno poznavanje književnosti loše ali ovo je neverovatno. Sigurno je barem pogledala film.

„Da li mi ti to kažeš da *ne znaš* ko je gospodin Darsi?“

Ona me oprezno pogleda.

„Nije onaj tip koji radi u *Mekdonaldu*?“ pita sa blagom zadržskom.

„Ne!“ odgovaram joj nestrpljivo. „On je najseksepilniji, najromantičniji muškarac kog možeš zamisliti. Ne samo da je pun poštovanja i zna kako da se ponaša prema ženi, već je i taman, misteriozan stranac koji je neverovatno smeo i pun je potisnute strasti koja samo čeka da bude oslobođena...“

„Čoveče, zvuči kao ženski vlažni san“, smeje se ona.

Gledam je smireno.

„Pa, gde možemo pronaći tog gospodina Darsija?“ pita me prigušenim glasom. „Ne bi mi smetalo da ga upoznam.“

Uzimam primerak knjige *Gordost i predrasuda* i mašem pred njom kao što tužilac maše dokazima.

Zbunjena, Stela žmirka i gleda u mene koji trenutak, pokušavajući da shvati. Zatim, odjednom registruje.

„Knjiga?“ viče u neverici. „Taj fenomenalni muškarac o kom brbljaš je lik iz *knjige*?“ Na trenutak bulji u mene, širom otvorenih očiju, zatim silazi sa merdevina i otima mi knjigu iz ruke. „Ja ću ti reći zašto ne možeš da izađeš sa gospodinom prokletim Darsijem“, grdi me. „Zato što je on fikcija.“ Penjući se ponovo uz merdevine, ona drži roman izvan mog dometa. „On nije stvaran. Iskreno, Emili. Ponekad umeš da budeš tako beznadežno romantična.“

Ona to izgovara sa takvim žaljenjem kao da patim od neke neizlečive bolesti.

„Šta ima loše u tome da neko bude beznadežno romantičan?“ zahtevam odgovor, zauzimajući odbrambeni stav.

„Ništa.“ Ona sleže ramenima, sedajući na vrh merdevina i privlačeći svoja mršava kolena ka grudima. „Ali bojim se da ćeš morati da se suočiš sa činjenicama. Ti moraš živeti u stvarnom svetu. Ovo je Njujork nevaljalih godina, a ne stranice...“ praveći pauzu baca pogled na sadržaj na pozadini knjige „...romana iz devetnaestog veka koji je smešten u seosko okruženje u Engleskoj.“

Stela zatim silazi sa merdevina, grabi ostatak gomile knjiga *Gordost i predrasuda* i gura ih bez ikakve ceremonije na policu iza nje. „Ponovi za mnom, Em: *Gospodin Darsi ne postoji*.“